

[Niels Frederiksen.]

Til sidst vil jeg sige til den højtærede Statsminister, der lykønskede mig til at være Deltager i Triumviratet Bording, Schovelin og mig, at jeg er slet ikke overrasket over, at Landstingsmand Schovelin har taget den Stilling, han har taget, til det foreliggende Spørgsmaal. Jeg erkender, at den Stilling, han har taget, er i Linie med hele hans Bedømmelse af de økonomiske Forhold, vi har oplevet, saaledes som han har udtrykt den før. Jeg havde den Ære at sidde i den Valutakonference, som Nationalbanken afholdt og ledede i Vinteren 1923—24, den Gang Nationalbanken begyndte at forstaa: bare dette her ikke ender galt, vi maa vist snakke med andre fornuftige Mænd om, hvad der er at gøre ved vor Pengepolitik. Landstingsmand Schovelin fremsatte den Gang en Advarsel, idet han pegede paa det, som økonomisk vilde ske, hvis vi, efter at Kronen gennem Aarene havde staaet i den lave Kurs, førte den op i Pari og derved flyttede Formuerne fra een Kreds af Borgere over til en anden og derved gjorde de Borgere, man til Gavn for andre fratog Formuerne, en ubodelig Uret. Professor Birck, Direktør Lindberg og Landstingsmand Schovelin var de tre Mænd, som indenfor Nationalbankens Konference gjorde sig til Talsmænd for denne Opfattelse. Derfor kan jeg godt forstaa, at Landstingsmand Schovelin ser med Sympati paa den Lovgivning, her foreslaas, med det Formaal at mildne, afbøde, formindske den Uret, som nu er en Kendsgerning, og som den Gang blev forudset. Jeg anerkender ham som en Mand, der er sin Fortid og sin Overbevisning tro. Og jeg kan ikke se rettere end, at Jacob Lindberg, Dr. Birck og Landstingsmand Schovelin er de Mænd, der først og rigtigst saa, hvad der vilde ske som Følge af den Politik, der var ført. Derfor skammer jeg mig ikke ved i dette Spørgsmaal at staa Arm i Arm med en konservativ Landstingsmand, der er en af de faa indenfor det Parti, han tilhører, som har set, hvad der foregik, og har forstaaet, hvad det drejede sig om.

Holstein: Ved Siden af Byernes Arbejdsløshed, altsaa Beskæftigelseskrisen, som den højtærede Stats- og Landbrugsminister har gjort det til Regeringens politiske Hovedprogrampunkt at søge at afbøde, indtager Landbrugskrisen utvivlsomt Stillingen som det største og mest brændende politiske Spørgsmaal i Dagens offentlige Debat.

Den højtærede Landbrugsminister behandlede i Gaar Landbrugskrisen med den charmerende Sikkerhed og legende Overlegenhed, som han saa gentagende har udfoldet baade her i Salen og paa Landbo-delegeretmøder. Han begyndte med at vende sig mod dem, der har fremhævet Landbrugets Gældsforhold som en Hovedaarsag til den nuværende Landbrugskrise. Den højtærede Landbrugsminister erklærede, at han var ganske — jeg skrev det ordret ned — ganske uenig i, at det, Landbruget lider under, er en Gældskrise. Ja, hvad mener nu den højtærede Landbrugsminister hermed? Der er jo ikke een Landbruger, som vil paastaa, at Landbrugskrisen udelukkende er en Gældskrise; men der er heller ikke nogen kyndig Landboer her i Salen i noget andet Parti end muligvis i Partiet Venstre, som ikke vil hævde, og som ikke tydeligt har hævdet, at Gældskrisen er en medvirkende Aarsag, og en i høj Grad medvirkende Aarsag, til den nuværende Landbrugskrise. Og jeg vil derfor gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister — for hans Udtalelser paa dette Punkt er dunkle —: Mener Ministeren ikke, at Gældskrisen er en meget væsentlig medvirkende Aarsag til den nuværende Landbrugskrise? Eller hvad mener den højtærede Landbrugsminister paa dette Punkt?

Den højtærede Landbrugsminister gik videre, og han sagde følgende:

„Selv om vi kunde nedbringe Gælden til Halvdelen af, hvad den er, saa er der alligevel Krise“.

Hvis det er Tilfældet, saa synes jeg, det stiller Landbrugskrisen i et endnu alvorligere Perspektiv, end den ellers vilde staa i. Hvis der alligevel vil være Landbrugskrise, selv om vi nedbringer Landbrugets Gæld til Halvdelen af, hvad den nu er, ja, saa viser det jo, hvor dybtgaaende Landbrugskrisen i Virkeligheden er. Jeg tror, den højtærede Minister har Ret; men det er ikke noget Bevis for, at Gældsspørgsmaalet ikke i høj Grad er medvirkende Aarsag til Landbrugskrisen.

Den højtærede Landbrugsminister gaar videre og siger, at Landbrugets Forrentningsevne er Nul; det er det driftsmæssige Forhold mellem Indtægt og Udgift, der paa Grund af særlige økonomiske Omstændigheder er bragt saaledes ned, at Krisen er der. Altsaa: den højtærede Landbrugsminister lægger ikke Tyngdepunktet i Gældskrisen, men fejer den til Side som noget underordnet; Prioritetsspørgsmaalet for Landbrugskrisen i Øjeblikket er underordnet. Og med samme flotte Haand-